

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: LUCIFERS FALD (1834)

Citation: Paludan-Müller, Fr.: "LUCIFERS FALD (1834)", i Paludan-Müller, Fr.: *Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind*, udg. af CARL S. PETERSEN , 1909, s. 169.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-paludanm01-shoot-workid91167.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind

LUCIFERS FALD (1834)

Førend Alt blev overmandet
Af Naturens Kæmpevægt,
Før den gamle Jord blev dannet,
Og velsignet og forbandet
I vor gaadefulde Slægt;
Førend Solens Flammeskjær
Lysende gik frem i Vælde,
Som det straalrige Bælte
Om Planeters mørke Hær;
Førend Stormen fanged Vinger
Til at maale Dybets Dal:
Vandred Morgenrødens Bringer,
Mørkets vældige Betvinger,
Lucifer i Himlens Sal.

Første Aand blandt Lysets Skarer
Stod han nær ved Thronens Fod;
Engles mægtige Forsvarer,
Seirende ved alle Farer,
Funkled han af Kraft og Mod.
Naar han med sit Flammesværd
Foer igjennem Himmelrummet,
Nys af Skyggerne formummet,
Tændtes Lyset fjernt og nær.
Himlens Ildbaal kjækt han værner,
Holdende mod Mørket Stand;
Nattens Mulm med Blus han fjerner,
Til de før saa dunkle Stjerner
Lucem fero! raabte han.

Da fik Livet hine Flammer,
Som med Tro vi skue til
Hvergang Sorgens Piil os rammer,
Hvergang i vort Jordlivs Jammer
170 Haabet saaret flygte vil.
Nattens hvalte Stjernetelt
Paa hans Magtbud da sig hæved;
Millioner Kloder svæved
Klare paa det dunkle Felt.
Selv i Glands han drog tilbage,
Lagde ned sin stærke Magt,
Og med Toner uden Mage
Sang han nu om Mørkets Drage
Og de rene Straalers Pragt.

Dog - hans stolte Kraft ham daared,
Gud han glemte over sig;
Hovmods Piil hans Hjerte saared,
Selv til Hersker han sig kaared
I det lyse Himmerig.
Kort var Kampen da det gjaldt;
Paradisets Aander skjælved,
Da han dømtes ned i Helved
Med den Englehær, som faldt.
Selv han stod foruden Klage
Dengang Himlens Dør blev lukket:
Men da Haabet veg tilbage,

Ned han styrted - hundred Dage
Varede hans Helvedflugt.

Mere let end Himlens Fugle
Gjennemskære Luftens Slør,
Mere snelt end Dødens Kugle
Farer fremad fra det hule
Tordensvangre Kæmperør;
Lynet lig, der, mægtigt sendt
Ud fra Himlens østre Buer,
Funklende mod Vesten luer
Førend Øiet sig har vendt:
Saa paa understærke Vinger
Lucifer mod Dybet foer;
Mærket dybt af Herrens Finger
Stormende han frem sig svinger
Hvor i Rummet Tomhed boer.

Ingen Fakkellampe meer dog brænder,
Lysets klare Blik er lukt,
Ingen Straaler Stjernen sender,
Ingen Flamme meer sig tænder
Ved hans Komme, ved hans Flugt.
171 Alt i Mulm er hyllet ind;
Naar i Nat han seer tilbage,
Hører han en dæmpet Klage,
Lig et Echo af hans Sind.
Det er Sphærerens Chor, der synger
Om den store Fyrstes Fald -
Smertens Lyn hans Aand udslynger;
Naget, som hans Hjerte tynger,
Ruller frem i Tordenskrald.

Da det var, som Angers Pile
Bored dybt sig i hans Bryst:
Mens han styrted tusind Mile
Søgte Sjælen, saaret, Hvile
Ved Erindrings bittre Lyst;
Og hans Aand med Smerte gik
Angerfuld mod Himlens Buer,
Og den gamle Flamme luer
Op, som fordum, i hans Blik.
Paa Planeten i det Fjerne
Øiets Straale fæstet er;
Kloden fanged Lyset gjerne -
Deraf blev den skønne Stjerne,
Som har Navn af Lucifer.

Kort var dog hans Stolthed avet,
Atter Trods fik Overmagt;
Og i Skyggerne begravet,
Gjennemfoer han Ætherhavet,
Grændseløst for ham udstrakt.
Men et eensomt Øde nær,
Mod hvis Afgrund ned han falder,
Sig til Selskab sammenkalder
Han de faldne Engles Hær.
Deres Sværm hans Tomhed dølger,
Og som Hersker mellem dem
Frem han flyver - Skaren følger
Gjennem Himmelrummets Bølger
Ned mod Afgrundsdybets Hjem.

Saa han fløi og faldt fra Oven,
Blandt sin dunkle Hær fordulgt,
Lige dristig og forvoven,
Lige trodsig, skjønndt af Loven

Og dens Hævn i Hælen fulgt.
Himlen fjernes meer og meer,
172 Kloders aldrig talte Skarer
Ilende forbi han farer,
Intet Maal endnu han seer;
Da faaer Øie han paa Jorden,
Lig et Glimt i Mørket tabt:
Nylig dannet, nylig vorden
Led i Stjernebæltets Orden,
Var af Gud den nylig skabt.

Og den Vældige betræder
Med sit Følge Jordens Rand:
Langs med Havets dybe Leie,
Over Klippers steile Veie
Iler han til Ørknens Sand.
Derfra styrer han sin Fod
Gjennem Skovens høie Sale
Hen mod Paradisets Dale,
Hen hvor Livets Vugge stod.
Her, blandt nylig skabte Minder
Om hans evig tabte Lyst,
Blussende med Rosenkinder,
Nu i Søvnens Arme finder
Eva han ved Adams Bryst.

Og fra Jorden op han hæver
Parret i sin stærke Arm;
Tankefuldt hans Øie svæver
Over Begge - stille bæver
Evas drømmerige Barm.
Og han kysser hendes Mund,
Hvisker varslende til hende:
Lyst skal paa din Læbe brænde,
Sorg til Rest dig levnes kun;
Mange Sønner vil du føde,
Slægter spire skal fra dig,
Alles Hjerter dog skal bløde,
Alle, Levende og Døde,
Snart i Mørket tabe sig!

Aandende paa Adams Læber,
Hvisker nidsk han saa igjen:
Syndens Ild ved dig nu klæber,
Flammen som din Uskyld dræber,
Veirer brat din Lykke hen!
Begge paa det gamle Sted,
Vied' nu til Fremtids Kummer;
End i Uskylds faste Slummer
173 Sagtelig han lægger ned;
Og som Lænke for sin Fange
River mægtig af sit Haar
Lokken han, den dunkle, lange,
Der, forvandlet til en Slange,
Skin af alle Farver faaer.

Men hans Fod, som kun har hjemme
Fjernt fra Gud, i Mørkets Skjød,
Flygter hurtig; thi fornemme
Kan hans Øre Herrens Stemme,
Som i Havens Gange lød.
Dog, paa Flugt mod Jordens Rand,
Til et Minde om sig satte
Fjeldet han, det steile, bratte,
Hist i Ørknens golde Sand;
Og ved Kalpe brød for Vandet
Han en Aabning vid og stor;

Da saa Havet skjulte Landet,
Raabte han: Som jeg forbandet,
Saa forbandet denne Jord!

Nu med Lykken, han har ranet,
Bort i tætte Skyer han skred,
Og med Aanderne, han maned,
Dybt i Verdensoceanet
Styrtes atter han sig ned.
Jordens Syn forsvinder alt,
Dog hans Vei er endnu længer,
Ned, hvor intet Øie trænger,
Dybt og dybere han faldt.
Langt fra Lysets Verden borte,
Staaer, som mellem Nat og Gry,
Endelig han før de sorte
Kæmpehøie Helvedporte,
Der sprang op med Larm og Gny.

Her med Bæven uden Lige,
Dog med Trods, som bøies ei,
Seer han første Gang sit Rige,
Gaaer han ad den steile Stige
Ned til Undergangens Vei.
Haabløshedens Dal han seer,
Og ved Skin af svovlblaa Luer
Dybets Marter Sal han skuer,
Og for første Gang han leer:
174 Og som Gjensvar paa hans Tale,
Paa hans vilde Jubelsang,
Opad fra de dybe Dale,
Nedad fra de høie Sale
Frygtelig et Echo klang.

Her han sætter paa sin Krone,
Her hans Slaver paa hans Bud
Reise op den skumle Throne,
Hvorfra han til hver en Zone
Mørkets Engle sender ud.
Hver af dem er rænkefuld,
Alle kløgtige og snilde,
Og som Løkkemad de stille
Lyst og Hovmod, Trods og Guld. -
Hver en Aand, som Vinket følger,
Som i Naaden ei har Plads,
Seiler, naar ham Graven dølger,
Over Evighedens Bølger
Ned til Lucifers Palads.